

SERBIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SERBE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SERBIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Напишите коментар на **један** од ниже наведених одломака:

1. (a)

После су и зли и свакојаки други језици причали да је Каракуш изашао из Чибукова кабинета као да је он попио флашу вискија и истресао јој мозак, сав знојав и црвен у лицу као Ђирика кад излази на она
5 тајна врата или Чукарица на главна.

Уопште, у то доба се много причало, а нарочито о оној промоцији, по повратку Чибука са пута на који је он, како се чу, ишао, по једнима: на неку свадбу на којој је само за јело и пиће потрошено преко осам-
10 десет милиона (колико десет једногодишњих Каракушевих плата), и на којој су главне форе били он, као кум и старојко у исти мах, и један певаљко чији се главни штос („Помоћу кога је и у Сибиру зарађивао грдну лову“) састојао у томе да, уједајући микрофон, поскакује и петама се туче у задњицу као мајмун на подијуму, што је, разуме се, публику увек доводило до делиријума; а по другима: у тајанствену мисију у Хонолулу.

То, причаху подсмешљивци, беше славље над слављима, банкет над банкетима, промоција над промоцијама (све на рачун Белог Јоргована, наравно), да их је све подсећало на време пред пропаст Римске империје или на оно такође срећно доба авињонских
20 папа, када се

„Sur le pont d'Avignon, l'on y danse, l' on y danse, tous an longue“.

У преуређеној сали за конференције и пресконференције у Белом Јорговану, обасјаној црвенкастом светлошћу („Ко у куплерају“) и окићеној кристалним лустерима, лампама, лампионима и разнобојним лепршавим тракама од хартије („Ко у Кини кад се прославља нова година“), једне вечери, 777. после ко зна које вечери и Тајне вечере, поставише фотеле за оне у првом реду, са свечаним позивницама и без
35 њих, босове, марке, форе, зверке („Трутове из труста мазгова, то јест мозгова“), и за њихове жене или даме, у балским хаљинама, а најпре за Даму Прима и Даму Секунда, као почасне гошће и делегаткиње својих колектива, иза њих обичне столице, за обичне, и иза њих расклиматане и крнтије, за оне иза ових, као што су Каракуш, Ђирика, курир Мића, чистачица Ранка, „ситна боранија“. Речју, причаху шаљивчине, ред беше малтене као у првобитној заједници или
40 прастарој словенској општини, када су членови општества, сви једнаки, на скупштини сазваној ради саветовања о неком народном добру или невољи, седеди на земљи, испод ведрога и сунчаног или олујног неба, и неког хиљадугодишњег храста који све памти, и уместо људи.

50 „По протоколу.“

Слободан Џунић: Чаробни камен, Српска књижевна задруга, Београд (1994)

1. (b)

КАО НИКАДА ВИШЕ

Блажене далеке куће
Што тонете у мрак, у равницу, у кише,
Изгледате у ово вече као да вас свануће
Неће походити никада више.

5 Никада више, о никада,
 Ни црвенкаста лоза што вам се низ зид спушта
 Као да се неће зажарити у сунцу које пада
 Незнано где и у шта.

10 Као да заувек из света нестајете
 Зелени торњеви црквица и сутонске тополе
 Јер причиња се да неће више бити ни птица да
 на вас слете
 Ни оних што се у вама моле.

15 Девојке у кишној башти
 И црне жене што зурите у ову ноћ са прага:
 Као да из живота одлазите и настањујете се у
 машти
 Оних што су прошли покрај вас без трага.

20 Као да ће се све у даљини са незнаном слити,
 Увијено у таму, закуцано капима кише,
 Па се из ове ноћи неће имати куда ни вратити
 Никада више.

Стеван Раичковић, Песме тишине
Просвета, Београд (1983)